

Kulturális közfoglalkoztatottból vállalkozó

Interjú Holczer Balázssal

Holczer Balázs 2014-2016 között vett részt a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban. Foga-dószervezete a taliándörögdi Közép-dunántúli Szövetség az Ifjúsá-gért Egyesület (KÖSZI) volt. Több sikeres, még a Nemzeti Művelődé-si Intézet által gondozott projekt-ben dolgoztunk együtt, sokat segí-tett a helyi értéktartó tevékenység megerősítésében. A közfoglalkoz-tatásban kiemelkedő munkát vég-zett ezen a téren, elhivatottan dol-gozott. Sikerként értékeljük, hogy a közfoglalkoztatásban szerzett tapasztalatok és a kialakult kapcso-latrendszere alapján önálló vállal-kozást indított.

Mihalcsik Márta: *Kérlek, mesélj egy kicsit magadról! Hol tanultál, milyen tanulmányokat végeztél? Hogyan kerültél kapcsolatba a videózással?*

Holczer Balázs: Pulán nőttem fel, és jelenleg is ott lakom. Az általános iskolai tanulmányaimat Nagyvácszonyban végeztem. Ezután Veszprémben tanultam, a Medgyaszay István Szakképző Iskolában – ami most már Noszlopy Gáspár Gimnázium és Kollégium – tettem le az érettségit, öt éves gimnázi-

umban, nyelvi előkészítő és infor-matikai szakon. Még ekkor is kér-déses volt, hogy mit akarok csinál-ni, nem volt konkrét elképzelésem. Viszont már érdekelt a videó, a vi-deózás, a videószerkesztés. Ez on-nan ered, hogy Pulán 2004 óta van egy ifjúsági egyesületünk, aminek a tevékenységében már a kezde-ktől fogva részt vettem. Amikor az egyesülettel programokat szer-veztünk, azokról mindig készítet-tünk egy-egy kis felvételt. Én a bá-tyámtól tanultam meg a videózás alapjait, tőle ragadt rám a videózás szeretete. Aztán ő abbahagyta, de nekem nagyon megtetszett, így én kezdtem el összerakni azokat a kis-filmeket, amiket az ifjúsági egye-sület eseményein rögzítettünk. De ezt még nem gondoltam komolyan, csak hobbiszinten foglalkoztam a dologgal. Érettségi idején sem tud-tam még, hogy mit akarok csinálni, „mi leszek, ha nagy leszek”, pedig már 20 éves voltam.

Tovább szerettem volna tanul-ni, így megpróbáltam a Budapesti Kommunikációs Főiskolát, a moz-gókép- és médiakultúra ismeret szakot jelöltem meg. Aztán a fel-vételi vizsgára már nem mentem el, mert úgy gondoltam, hogy nem

vagyok elég képzett ahhoz, hogy oda felvegyenek, esélytelennek éreztem magamat. A másodiknak megjelölt nemzetközi szállítma-nyozási és logisztikai ügyintéző szakra bejutottam, ami egy két-éves, felsőfokú OKJ-s szak volt, ugyanott a BKF-en. Elkezdtem, mert úgy hallottam, hogy elég jó szakma, könnyű elhelyezkedni, munkát találni ezzel a végzettsé-gel. Aztán egy év után rájöttem, hogy ez nem az én világom, de el-végeztem az iskolát, megvan a vég-zettségem.

Az első év után egyre több olyan impulzus ért, aminek hatá-

sára elgondolkodtam, meg kellene komolyabban próbálni a videózást. Akkor már volt bennem olyan ambíció, hogy a későbbiekben jó lenne ezt a tevékenységet önállóan, vállalkozóként végezni. Ezért is kerestem egy olyan szakot, ami erről papírt is tud adni. Találtam is egy televíziós műsorgyártó szakasszisztens képzést Budapesten, ami államilag támogatott kétéves, felsőfokú OKJ-s szak volt. Akkor kezdtem el igazán képezni magamat, egyénileg próbáltam videókat szerkeszteni és forgatni. 2014-ben végeztem el ezt a szakot.

M. M.: Hogyan kapcsolódtál be közösségi életbe? Hogyan kerültél kapcsolatba a KÖSZI-vel (Közép-dunántúli Szövetség az Ifjúságért Egyesület, Taliándörögd)? Meséld róluk! Kik ők és mivel foglalkoznak?

H. B.: A tanulmányaimmal párhuzamosan bekapcsolódtam a közösségi életbe is. Egyrészt az ifjúsági egyesületünkben dolgoztam, másrészt a Pula környékén lévő falvakban is jól ismertük a társaságokat, közösségeket, így kapcsolódtunk a KÖSZI-hez is. Hoffner Tibivel (Taliándörögd – Halimba Sportegyesület elnöke – a szerk.) és Bazsó Gabival (Taliándörögd-i Művelődési Ház vezetője – a szerk.) már 2007-ben találkoztam, akkor lépett be a KÖSZI-be a Pulai Ifjúsági Klub. Ekkor kezdtem el velük és nekik dolgozni. Programokat bonyolítottunk le együtt, a későbbiekben pedig, ha volt rá lehetőségük, hívtak segíteni mint videóst, dokumentációkészítőt. Több programjukon részt vettem, amikor 2013 végén jelezték, hogy lenne náluk egy munkalehetőség. Indul egy olyan projektjük, amiben arra is nyertek forrást, hogy felvegyenek két ifjúsági mentort. Valamint vettek még mindenféle technikai eszközt is, például nagyon komoly fényképezőgépeket, videó kamerát, így kellett egy olyan ember, aki ért

hozzá, felel érte. 2014 áprilisában vettek fel a KÖSZI-hez.

A KÖSZI-ről tudni kell, hogy elsőként kapcsolódtak be a hungarikum mozgalomba, hiszen meglátták a lehetőséget a fiatalok bevonására az értékgyűjtő megmozdulásra. Dr. Horváth Zsolt segítségével kidolgozták a Pannon Ifjúsági Értékkör Programot, eleinte kísérleti jelleggel. A programban a fiatalok fotózással, videózással, interjú- és kisfilmkészítéssel, adatbázisok és honlapok létrehozásával segítik a települések értékfeltáró tevékenységét. Tevékenységükkel erősítik a fiatalok helyi identitását, elősegítik vidéken tartásukat is. Az is fontos tényező, hogy Taliándörögdön a képviselőtestület a fiatalokra, a Dörögdért Ifjúsági Egyesületre bízta a helyi értéktár működtetését. Az Ifjúsági Értékkör Program már 2011 óta folyt, a Pulai Ifjúsági Egyesület 2012-ben csatlakozott hozzá, amikor a Kapolcs környéki értékprojekt zajlott. Abban inkább még résztvevő voltam, viszont az utána következő projektekbe már befogtak, mint ifjúsági mentort. 2014 közepétől pedig megbízásos szerződéssel dolgoztam a KÖSZI-nél. Folytattuk az Ifjúsági Értékkör tevékenységet, amit én, mint mentor segítettem. Ekkor már végeztem a budapesti tanfolyamot is. Augusztusban azon tanakodtunk, milyen lehetőség lenne rá, hogy itt maradjak, mivel a projekt a hónap végéig tartott.

M. M.: Hogyan lettél kulturális közfoglalkoztatott?

H. B.: Nagyon más lehetőségem nem volt. Bár végeztem az iskolával, szakmai tapasztalat nélkül nem tudtam elhelyezkedni. 2014. szeptemberben indult a Nemzeti Művelődési Intézet által koordinált II. Kulturális Közfoglalkoztatási Program, így Tibiék felajánlották, hogy maradjak náluk. Mivel már dolgoztam velük addig néhány hónapot, tudtam, hogy mi a feladat, illetve úgy gondoltam, hogy az itt töltött idő egyrészt szakmai gyakorlatot ad, valamint referenciát is fog jelenteni, ha munkát keresek majd. Egészen 2016 októberéig voltam benne a kulturális közfoglalkoztatási programban, amit végig a KÖSZI-nél töltöttem, Taliándörögdön.

M. M.: Többször megemlítetted a Pulai Ifjúsági Egyesületet, beszélj erről egy kicsit bővebben!

H. B.: A Pulai Ifjúsági Klubot 2004-ben hoztuk létre, akkor még csak nonformális kis közösségként, tehát nem volt hivatalosan bejegyzett egyesület. Az akkori képviselőtestülettől, illetve a polgármestertől kaptunk egy kis szobát, ami a tűzoltószertár épületében volt, mint lomtár. Azt mondták, ha kitarajtuk, és felelősséget vállalunk érte, akkor megkapjuk és használhatjuk. A pulai Leitold Attila gyűjtött maga köré olyan embereket, barátokat, fiatalokat, akiket érdekelt ez a dolog, hogy egy kis klubot hozzanak létre. Előtte nem volt Pulán ilyen lehetősége a fiataloknak. Néha a Faluházba mentünk pingpongozni, de az mégsem a miénk volt, vagy csak az utcán lézengtünk.

Nagyon jó lehetőségnek gondoltuk, hogy lesz egy kis saját helyünk, ahová akármikor be tudunk menni. Kezdetekben 15-20-an biztos voltunk. Ekkor kezdődött el egy nagyon jó közösségi élet ezzel a baráti társasággal. 2007-ben értünk el arra a szintre, hogy mi lenne, ha bejegyeztetnénk magunkat, mint hivatalos egyesület. Ahogy a környéken már több ifjúsági csoport is működött már ebben a formában, mint például a Fekete Sereg Ifjúsági Egyesület (Nagyvázsony) vagy az Extázis Monostorapátiban, vagy a Dörögdért Ifjúsági Egyesület. Attila elmondta azt is, hogy így jóval több lehetőségünk lenne, tudnánk pályázni, programokat szervezni, nem saját tagdíjból, hanem pályázati forrásokból.

2007. december 27-én érkezett meg a bejegyző határozat, Leitold Attila lett az Egyesület elnöke. Ettől kezdve kezdtünk keményen dolgozni, hogy minden pályázati opciót kihasználjunk. 2010-ig sok lehetőség volt, nagyon jó dolgokra lehetett pályázni, mint pl. csapatépítő tréningek, kirándulások, ezeket ki is használtuk. A szervezett programok hatására még szorosabb lett a kapcsolat a tagok között. Nagyon jó baráti közösségé vált, mivel nem változott folyamatosan a tagság, stabil emberek alkották. Aztán 2010-2011 körül volt egy elég komoly hullámvölgy az egyesület életében. Lemondott Leitold Attila, mivel saját vállalkozásba kezdett, jött egy új elnök, aki máshogyan gondolta a dolgokat. Nem közösségi alapon gondolkodott, autokrata volt. Mindenki látta, hogy ez így nem működik, ezért sokan kiléptek akkor a klubból. Fél év után az új elnök lemondott, de addigra már csak hatan-heten maradtunk, akik még tovább szeretnénk volna vinni az Egyesületet. Vissza kellett hozni a hullámvölgy aljáról, ami nem volt egyszerű. 2013 végétől aktívan bekapcsolódtunk a KÖSZI projektjeibe. Elnök senki nem

akart lenni, végül én vállaltam el. Nem bántam meg, azóta is szívesen végzem ezt a munkát. Mindenki önkéntesként segíti az egyesület tevékenységét, soha nem kaptunk érte juttatást. A szervezet nagyon jól működik, bár egy picit megöregedtünk, 25-30 évesek lettünk, de sokkal tapasztaltabbak.

M. M.: *Milyen tevékenységeket valósítotok meg az egyesülettel?*

H. B.: Ez tényleg egy kis baráti klub, bár Ifjúsági Egyesület a neve. Elsősorban szabadidős programokat szervezünk. A legfontosabb az, hogy mivel Pula egy kicsi település, 200 lakossal, ezért mi sem akarunk túl sokat, megmaradunk a magunk kis környezetében, a kis dolgainknál, a magunk hasznos szabadidő eltöltésére koncentrálnak. Vetélkedőket szervezünk, összejövünk beszélgetni, nyaranta esténként szalonnát sütünk. Fontos számunkra a hagyományörzés, a húsvéti locsolkodást például minden évben megtartjuk. Ezekre az eseményekre mindig hívjuk a környező falvakból a barátokat, az ottani ifjúsági klubok tagjait.

M. M.: *Jó a kapcsolatokat a településsel, illetve a szomszédos településekkel is jó viszonyt ápoltok, segítetek egymásnak. Pula lakosságát mennyire tudjátok bevonni a programjaitokba?*

H. B.: Soha nem voltunk zártkörű szervezet, minden érdeklődőt szívesen látunk, nem küldünk el senkit. Örülünk, ha valaki csatlakozik hozzánk. Nálunk is gond van az utánpótlással sajnos.

Az elmúlt két évben nagyon jó programokat sikerült véghezvinnünk, ahhoz képest, hogy mindenki más településen van hét közben, és hétfőig jövünk csak össze. De van olyan alkalom, hogy 10-15-en még mindig összejövünk, ami egy 200 fős kistelepülésen azért nem olyan rossz arány.

M. M.: *Hogyan működik az egyesület? Mindenki hozza, amije van?*

H. B.: Főleg az elején volt ez jellemző. A klubban mi raktuk össze a technikai felszerelést, a bútorokat, a berendezést. Nekem volt egy hifim, neki volt egy tévéje, a harmadiknak egy kanapéja. Az önkormányzattól leselejtezett székeket kaptunk. Így szereltük fel az egészet. Nem kaptunk több milliós támogatást. Mindig jött egy-egy kisebb pályázati lehetőség, pl. Leaderes eszközbeszerzési pályázat, így épült ki minden. Most van új hűtőnk, új tévénk, új a kanapé és a projektor. A fűnyírás is már saját fűnyíróval történik, azt két éve nyertük az MTD pályázatán.

M. M.: *Hogyan került kapcsolatba a pulai közösség a KÖSZI-vel?*

HB: Leitold Attila, az akkori elnök találkozott velük először. Kandikó Ritát – aki a nagyvázsonyi Fekete Sereg Ifjúsági Egyesület elnöke – már nagyon régóta ismerjük. Én is körülbelül 8 éves lehettem, már jártam vetélkedőkre Nagyvázsonyba, ami május elején szokott lenni. Valahogy Rita hozhatta össze Attilát Hoffner Tibiékkel. Emlékszem, amikor ott voltam azon a KÖSZI gyűlésen, ahol tagok lettünk, mint Pulai Ifjúsági Klub. Mint már korábban említettem ott találkoztam először Hoffner Tibivel és Bazsó Gabival. Attól kezdve folyamatosan szóltak, ha volt valami megmozdulás, mivel tudták, hogy Pulán is van egy olyan ifjúsági közösség, akiket lehet hívni, ha történik valami. Minden évben ott voltunk a Séd patakmeder-tisztításon, volt, hogy többen, volt, hogy csak egy-ketten. A patakmeder tisztítás minden évben az egyik legnagyobb programja a KÖSZI-nek, ami az összes hozzá tartozó ifjúsági egyesületet összefogja, ahol a patak partján élő fiatalok önkéntesen szedik a szemetet a húsvéti szünetben.

M. M.: Részt vettél a II.-III.-IV. Kulturális Közfoglalkoztatási Prog-

ramban. Sok mindent tanultál a KÖSZI berkein belül?

H. B.: A program abban segített, hogy a napi munkám volt a fotózás, a videózás, a filmkészítés, nem tudtam átterelődni másik szakma felé, napi szinten videókat vágtam, fotóztam egy eseményt. Rutinná vált, gyakorlatot szereztem. Azért is vettem fel, mert én értettem ehhez, a mai kommunikációban a fiatalok szempontjából mindent Facebookon és Youtube-on kell megosztani, akkor hatásos. Én ebben segítettem nap mint nap. 2014-ben például a Nemzeti Művelődési Intézet Kapunyitógató programjának keretében több fiatalot is megismertettem a fotózás és a videózás alapjaival Márkón, Hidegkúton és Szentbékállán. Ez volt a Kisközösségek kisfilmekben projekt, ahol a gyerekek kisfilmek segítségével mutatták be településük értékeit. Élmeny volt velük dolgozni és látni a lelkesedésüket. Sokszor magamat láttam bennük.

M. M.: Mikor döntötted el, hogy vállalkozást indítasz? Milyen mérföldkövei voltak és mikor vált valósággá?

H. B.: Amikor elkezdtem az iskolát (televíziós műsorgyártó szak-

asszisztens), azt már azért akartam elvégezni, hogy majd egyszer, ha elérek a megfelelő szintre, kellő rutint szerzek, akkor vállalkozó lehessenek. Erre törekedtem. Tudtam, hogy tapasztalatok, a gyakorlat megszerzésére jó lehetőség a kulturális közfoglalkoztatás, de azt is éreztem, hogyha elérek arra a szintre, szeretnék kilépni belőle. A munka nagyon sok volt és már nem bírtam elvégezni egyedül. Ekkor volt lehetőség létszámbővítésre. A véletlennek köszönhető, hogy olyan embert sikerült felvenni, akit szintén érdekelt a fotózás, a videózás. Ő volt Göntér Eszter, akit régóta ismertem, de csak ritkán találkoztunk. Fél év intenzív oktatás és tapasztalatátadás után már egészen önállóan tudott videókat készíteni és vágni, gyorsan tanult. Kineveltem az utódomat! Így 2017. március elsejétől lettem egyéni vállalkozó.

M. M.: A vállalkozásod neve: „The Watching Duck Studio”. „A figyelő kacsza”, ugye? Miért így nevezted el?

H. B.: Ez jutott eszembe anno. Mindig viccelődtünk a csoporttársaimmal, hogy vannak olyan emberek, akik attól rettegnek, hogy egy kacsza folyamatosan figyeli őket. Ezen nevtünk mindig. Azon gondolkodtam, hogy nem megszokott nevet akarok magamnak, legyen valami vicces, mi sem vagyunk olyan komoly emberek, szeretünk bolondozni, hát akkor legyen egy ilyen név, hogy a figyelő kacsza stúdió. Sokat videózunk esküvőkön, próbálunk a szertartáson és mindenhol észrevétlenül ott lenni, nem zavarni a ceremóniát. Úgy rögzítjük az eseményeket, kívülről, mintha mi is megfigyelők lennénk.

M. M.: A vállalkozásod mellett a mai napig tartod a kapcsolatot a KÖSZI-vel? Segítesz nekik, ha hívnak, és ha időd engedi?

H. B.: Természetesen, ha ráérek, mindig megyek! Szívesen megyek

vissza, ha van ilyen alkalom, mint pl. a Művészetek Völgye, az értékőr táborok, az értékőr találkozók, mert sok régi ismerőssel találkozhatok, akiket régen nem láttam Kárpátjáról vagy Erdélyből, és akikkel sok közös emlék köt össze.

M. M.: Csak Veszprém megyében dolgozol? Hogyan alakult ki a kapcsolatrendszered? Segített ebben a kulturális közfoglalkoztatás a gyakorlati tapasztalatok, a referenciák megszerzése mellett?

H. B.: Az elmúlt években nagyon sok emberrel találkoztam, nagyon sok embert megismertem. Bár a legtöbb munkám Veszprém megyében van (esküvők, falunapok, stb.), de vannak megyén kívüli megrendeléseim is (Zala, Bács-Kiskun). Amire lehet egy ilyen vállalkozást, vagy bármilyen vállalkozást építeni, szerintem az a kapcsolatrendszer. Mint ahogy az elhelyezkedésben is az az egyik legfontosabb tényező. Visszakanyarodok még 2004-re. Örülök, hogy akkor voltam olyan bátor, hogy beléptem a pulai ifjúsági klubba. Akkor kezdődött el nálam a közösségi gondolkodás. Ha akkor én azt mondom, hogy inkább otthon ülök, és a számítógépen játszom, akkor most nem vagyok ebben a helyzetben. Ott alakult ki bennem, hogy közösségbe kell járni, beszélgetni kell az emberekkel, és ha van rá lehetőség, akkor ki kell menni külföldre, hogy egyre több tapasztalatot szerezzek. Biztos vagyok, hogy a klub nélkül nem tar-

tanék itt. Erre mindig visszautalok, mert ez által lettem olyan közösségi ember, mint amilyen most vagyok. Nagyon sok embert nem ismertem volna meg, ha akkor nem léptem volna be a klubba.

M. M.: A jövőt illetően milyen elképzeléseid vannak? Szeretnéd ezt egy cégformába önteni előbb vagy utóbb? Vagy szeretnéd megőrizni, mint magánvállalkozó? Hogyan reklámozod magad? Bedolgozol még valahová?

H. B.: Ezt még nem tudom megmondani, nagyon friss a vállalkozás. Céget nem akartam még alapítani, talán majd ha lesz több, állandó megrendésem. Meglátjuk, mennyi bevételt termel a vállalkozás az évek során, érdemes-e céget létrehozni. Most a legtöbb munkát én végzem egyedül, viszont ha szükséges, ott van mögöttem négy ember, akik tudnak jönni nekem segíteni. A Facebookon van oldalam, illetve az elvégzett munkáim adják a referenciát. Igen, dolgozom Veszprém-ben a tévénél, mint operatőr, de csak heti két napot. Ez egy második, egy fix láb a vállalkozásban.

M. M.: A videózáson, a fotózáson kívül van valami más hobbid, ami a közösségi élettel függ össze?

H. B.: Két hobbi van. Az egyik a közösségi életben való részvétel, a másik pedig a fotózás, a videózás. Ebből az egyik a szakmámmá vált, a megélhetésemmé, a másik pedig maradt a hobbi. Bekapcsolódtam a közéletbe is, 2014-től, mint alpolgármester segítem településem életét.

M. M.: Mire, melyik munkádra vagy a legbüszkébb?

H. B.: Mindig látok fejlődési lehetőséget. Ha most visszaneznenk egy két évvel ezelőtti videót, azt mondanám, hogy talán lehetett volna jobban. De ugyanígy leszek 2 év múlva a mostani videóimmal. Nagyon szeretem elkészíteni az esküvői videókat. Egy esküvő a párnak mindig nagy esemény. Sok szervezést igényel, sokat izgulnak miatta. Amikor elkészítjük nekik a videót és átadjuk, akkor nagyon hálásak, ez nagyon jóleső érzés. Szeretek olyan dolgokat létrehozni, amik fontosak az érintettek számára.

HOLCZER BALÁZS egyéni vállalkozóként tevékenykedik videó és fotózás területen. 27 éves, a Veszprém megyei Pula településen él. Több mint 10 éve lépett be egy helyi kis közösségbe a Pulai Ifjúsági Egyesületbe alapítóként, amely nagy hatással volt rá a későbbiekben. A kisfilmek és fotózások mellett nagyon sok ifjúsági projektben vett részt, valamint az elmúlt években, mint ifjúsági mentor is dolgozott a Közép-dunántúli Szövetség az Ifjúsáért (KÖSZI) szervezetnél Taliándörögdön, önkéntes formában, illetve a kulturális közfoglalkoztatás révén főállásban is. Munkája révén bekapcsolódott a hungarikum mozgalomba, több értéktartó programban is részt vehetett, és segítette a helyi értékek feltárását.

MIHALCSIK MÁRTA módszertani referens, központvezető-helyettes az NMI Művelődési Intézet Veszprém Megyei Irodájában. Történelem szakos tanár, népművelő, rendezvényszervező, eTanácsadó, könyvtáros. 1991-ben végzett az egri Eszterházy Károly Tanárképző Főiskolán, majd Szolnokon tanított. 1998 óta él a Dunántúlon, először Herenden, jelenleg Veszprém-ben. A Herendi Porcelánmanufaktúra által fenntartott művelődési házban kezdett dolgozni, melynek a vezetője lett. 2006-ban került a Veszprém Megyei Közművelődési Intézethez, ahol a tárgyaló népművészettel, a Kézműves Iskolával és a nemzetiségi programokkal foglalkozott. 2009-2011 között a várpalotai Szindbád Kulturális és Szolgáltató Kiemelten Közhasznú Nonprofit Kft. közművelődési vezetőjeként dolgozott. Feladatai közé tartozott a cég kulturális intézményeinek teljes körű irányítása, a városi programok és a kiemelt nagyrendezvények szervezése, lebonyolítása. 2011 és 2013 között a sólyi IKSZT vezetője volt, irányította a település kulturális életét, rendezvényeket szervezett, vezette a könyvtárat és az EURODESK információs pontot. 2013 őszétől a szellemi jogelőd Nemzeti Művelődési Intézet Veszprém Megyei Irodájában dolgozott módszertani referensként. Részt vett több értéktartó kollégium munkájában, melyet a lakiteleki Népfőiskola Alapítvány szervezett.